

"Den dunkle nat"

"Ud i den mørke nat
brændende af kærlighed og længsel
O lykkelige lod!
Forlod jeg uset
Mit hus, der nu var blevet stille.

I mørke og i sikkerhed
Forklædt, ad den hemmelige stige
O lykkelige lod!
I mørke, i smug
Forlod jeg mit hus, der nu var blevet stille.

I denne lykkelige nat,
Hemmeligt så ingen så mig,
Og selv så jeg inter, det eneste som ledte mig,
Var det lys der brændte i mit hjerte.

Det lys ledte mig
Sikrere end middagstimes lys
Til det sted hvor han ventede mig
Ham som jeg kendte så godt
Og hvor ingen andre var til stede.

O nat som ledte mig!
O nat mere kær end morgenrøden!
O nat som har forenet
Elskeren med sin elskede,
Forvandlet den elskede
Til sin Elskede

På mit blomstersmykkede bryst
Der havde ventet på ham alene,
Lå han og sov,
Der kærtegnede jeg ham,
Dér i den blide luftning fra cedertræerne.

En brise blidt fra murtiden,
Mens jeg strøg ham gennem håret.
Med sin blide hånd
Greb han om min hals
Og alle mine sanser slukkedes.

Jeg forlod og glemte mig selv,
Lagde mit ansigt ned til min elskede.
Alt var forbi, jeg gik ud af mig selv
Og lod mine sorger
blive glemt mellem liljerne."

Digtet er oversat af Grethe Livbjerg og bragt i hendes bog, "Johannes af Korset – åndelig vejleder for vor tid"